

PROHLÁŠENÍ Z LIMY

Augustin Schmied

Komise pro víru a řád (Faith and Order) Světové rady církví vydala při svém zasedání v roce 1982 elaborát „**Křest, eucharistie a úřad**“. Text, který vykazuje pozoruhodné společné body, byl předán církvím. Tento dokument vypracovali teologové všech křesťanských církví a směrů. Od roku 1968 jsou členy komise také katoličtí teologové. Text vyjadřuje podstatné **konvergence**, přiblížení stanovisek (nemluví se o shodě); jsou do něho vloženy komentáře, obsahující body ještě sporné, které potřebují být vyjasněny.

Shody resp. konvergence dosažené v dokumentu znamenají důležitý krok směrem k novému ekumenickému konsensu ve víře. Ve srovnání s dvoustrannými ekumenickými rozhovory, které vedly k vyjádření shody ve světovém měřítku (např. dokumenty společné římskokatolické—evangelickoluteránské komise) má „prohlášení z Limy“ velký význam. Jako výsledek mnohostranných jednání překonává někdy vyjadřované obavy, že by určité dvoustranné konsensy mohly vést k novému odcizení uvnitř celé ekumeny.

Důležité kroky vpřed

Prohlášení obsahuje nesporný pokrok ve společném uchopení a uznání závazné tradice víry. To platí např. o **eucharistii**, neboť proti dřívějšímu zúžení se zde ozřejmují z bible a starých liturgií vysvítající základní momenty: díkyčinění, památka, prosba o Ducha svatého, Kristova přítomnost, společenství a hostina, eschatologické a univerzální zaměření. Už to je významné, že se mluví o eucharistii. Dále se vyzývá k častějšímu slavení eucharistie. Od charakteru památky a od přimluy vyvýšeného Krista se ukazuje cesta k charakteru oběti. Doporučuje se přiměřené zacházení s konsekrovanými dary.

Ohledně **církevního úřadu** lze vidět pokrok v tom, že se text přimlouvá za trojdělení úřadu (biskup, presbyter, jáhen), zdůrazňuje se význam ordinace (která se nemá opakovat) a připomíná se spolupatříčnost osobního, kolegiálního a obecnostního hlediska při vykonávání úřadu.

Podněty k sebezkoumání

My katolíci bychom se při pohledu na dosažené konvergence neměli zajímat jen o to, zdali souhlasí s naší tradiční resp. konfesní naukou a praxí. Měli bychom tyto texty číst také jako pobídku a výzvu k přemýšlení o vlastních pozicích. Původní a společná křesťanská tradice se ani u nás neuplatňuje v každém ohledu. Dokument dává pokyny, z nichž se můžeme i my poučit. Uvažme např. místo epikléze a ve spojitosti s tím význam modlitební povahy eucharistie, který může vrhnout silnější světlo na celou obec věřících jako na subjekt konání eucharistie.

Theologie der Gegenwart 1983/4, 262–263 (část)

Teologické texty, samizdatové číslo 9, strana 27.